

Hejdánek, Ladislav + Šimsa, Jan

◆ diskuse, česky, vznik: 21. 10. 2007

◆ discussion, Czech, origin: 21. 10. 2007

Hejdánek, Ladislav + Šimsa, Jan [2007]

[strojový, neredigovaný přepis – model Gemini 3 flash – únor 2026]

--- (WS330021_cleaned.flac) ---

Hejdánek: A je pravda, že vůči Janě se musíme chovat velice Čapčeti familiárně. Já mám v paměti, že se říkalo Kloudě. Všecky ty mrňavý, možná v Písku. Je teda pravda, že v Písku bylo Čapkovi 17 a Kloudovi bylo 16. No ne, ještě míň. 15. Doteď úplně takové mřenky, úplně malý, mně bylo 16 a tý bylo 15. To bylo ve 30. a v 31.

A teď se neví, kam to přišlo. Tady někde má být. Ono je taky možný, to teď fabuluju, že si ta Čapková pamatovala, že se říkalo Kloudě a najednou se říkalo Jana v té Praze. A že to byla vzpomínka, to teď fabuluju, že to nevylučuju, že to máš z Písku. Protože já jsem na to byl dost citlivej, že se vykládalo, co bylo v Písku, když já jsem tu nebyl. Já jsem Písek okupoval až o rok později.

To fotila ona, když tady byla, jsme jí půjčili aparát, aby to nebylo jednostranný. Poněvadž ona si fotila svoje a tohleto fotila na náš, tak tady se sadí zezadu. Obrázky jsou dost důstojné teda.

Jiný hlas: Poměrně. Já tam mám nějaký mail od Jany Čapkové, ale už tam delší dobu leží a nikdo na to nereaguje. Zřejmě u mě.

Hejdánek: Tady k tomu ještě, tohle je náš vnuk.

Jiný hlas: A to který?

Hejdánek: Nejmladší, to je Prokop.

Jiný hlas: Ten Prokop.

Hejdánek: To je loňskej. Loňskej Prokop. Jinak některý obrázky nejsou nejlepší, ty maj trošku pubertácký s tou propadlou hrudí. Mně se líbí tenhle, on má jakýsi divný nos, teď mu trošku narost a má pěkný nos. Já hodně dám na nosy, protože já mám hrozný nos po našem otci. Nosy jsou důležitá věc. Jirka Němec říkal, že žena se má posuzovat podle šije, citoval někoho. Podle šije. Jak má ten krček, tak na to ho vždycky.

A já zas posuzuju lidi podle nosu. Jednoho kluka, který sem přijel s Tolarem, taky z té skupiny *Ariadna*, tak jsem na něj furt zíral: vy máte skvostný nos. A on najednou v tom vycejtil, jako kdybych byl na dětičky, ale už to byl student. A furt byl z toho celý nervózní, tak jsem mu to vždycky vylepšoval a oni mu pak začali říkat: jo, to je ten, co se ten jeho nos tak Hejdánkovi líbí. Skutečně nádherný nos.

Ale ono teda posuzovat je těžko. Mně se z našich holek nejvíc líbil nos Štěpy a podívej, jakou vzala faleš. On ten nos taky není všechno.

Jiný hlas: No, to je pravda.

Hejdánek: Tadyhle přiblíblý koukání, tadyhle máme Marka Zikmunda, ten má fantastický nos. Tohle je ta holka, co vydává fantastický ilustrace. Takový, že si pamatuješ jenom nos. A ošklivý, vyloženě ošklivý. A ten jeho bratr, dvojče teda, má vůbec normální nos, dokonce bych řekl skoro menší nos. A cosi indickýho v sobě má, taky byl v Indii nebo co.

Jiný hlas: A nasák to tam.

Hejdánek: Cože?

Jiný hlas: A nasák to tam.

Hejdánek: Nasák to tam a ovšem teď nevím, to víš, jak to prošvihl s tím farářováním.

Jiný hlas: Vůbec nemám páru.

Hejdánek: Na Vinohradech farářem a byla...

Jiný hlas: Počkej, Martin Zikmund?

Hejdánek: Martin Zikmund.

Jiný hlas: A co prošvihl? To o tom nevím.

Hejdánek: Oznámil ve staršovstvu, že se k určitému datu vzdává, oni mu to teda vzali a...

Jiný hlas: Objednali někoho jiného.

Hejdánek: Ale rodina se vzbouřila, že z Prahy nepůjde. Takže on úplně vypadl ze všeho, z farářování.

Jiný hlas: Dokonce z farářování?

Hejdánek: Ano. On už někam odjel dělat faráře a rodina zůstala v Praze. Ne, prostě neodjel, nenastoupil, někde ho zvolili a tak dále. Naopak ten Marek, který budil takové sympatie, postupně se propadal do takového obtížného člena seniorátního kolektivu. Já jsem se ptal Jirky a Jirka to datuje já nevím čím, ony určité pochybnosti vznikaly z toho, že ve snaze ho zapojit do té knihy, tak měl mít poslední redakci. A vůbec nepostřehl, jak je důležitý nějaký dokument *Synovému národu* tuším nebo něco takového a vynechal to. A to proto, že mu to připadalo, že to je takové běžné usnesení synodu. Neví vůbec nic. A vůbec nebyl schopen teda jiného škrtání, mělo svou hlavu a patu.

To ho tu slyšíme. Já to musím zesílit. Tak nic. Ještě tam není, ale teď je to v půl. Má být připravený moula. Jenže teď nevím, jemu to taky takhle houká nebo co? No teď jemu to houká, takže já to zavřu zas. Prostě tam není moula. Hovor ukončen. A je jasně 16:30. Už dokonce 32 se zpožděním. O jakýsi *freudovský* Jirka po všech průšvících a řečech, co kdo...

Jiný hlas: A co teď dělá?

Hejdánek: Zůstal v Praze, ale nedělá faráře. Jirka mi říkal, že má někde nastoupit, nebo že měl v létě nastoupit, u mírové konference ne, ale asi ten typ, taková ta úroveň.

Jiný hlas: No, tak já myslel, že do civilu nějak, teď se těžko hledá zaměstnání není jednoduchý.

Jiný hlas: My tam máme dalšího Zikmunda, to je Vladimír Zikmund, a to je velmi sympatická postava. A tenhle Martin taky byl sympatickej, jo, ten Martin? No jistě, Martin byl velice sympatickej.

A my jsme tam jednou, to bylo v Pržně farářem, a byla tam mládež, že si má volit téma, a oni si volili téma smrt. A udělal se takovej den mládeže na téma smrt a vystoupil tam skutečně přesvědčivým způsobem tam vystoupil Dan Heller. Dan. A potom tam Petr Hejl, ale jinej Petr Hejl než je ten pražskej, Petr Hejl, co vede Betlém v Kloboukách. Byl výbornej Petr Hejl a navíc mě napadlo, přizvali majitelku pohřební služby z nedalekého, no, takovýho slavného městečka valašského, řekněme Valašský Meziříčí. A nejvíc otázek při panelovce bylo na tu ženu, která neobvykle důstojně a zajímavě vykládala o tom, jak se připravuje pohřeb a co zařídí ona a s čím se mají obrátit na faráře. Takovou tu mládež prostě zajímalo, co mají dělat, když jim někdo v rodině umře. A tam byl největší ohlas.

Slyšíš mě, Láďo? Ahoj, ahoj! Tak první otázka je: vidíš mě? My tě slyšíme. My tě vidíme, ale jestli ty nás vidíš. Vidím tebe. No, to je dobrý. A hejbu se, jo? Hejbu hubou, ne ten obrázek. Hejbejte se. Tak je to dobrý. Tak já teď pustím sem Milenu, abys viděl, jak vypadá.

No ahoj! Že seš tak učesaná. Tak, musí se sednout, páč to kouká na tebe. To je legrace takový zařízení, že? Takovej dobrej důvod si s tím celý odpoledne hrát. Ahoj Jiří! Moc tě zdravím. Ještě žiješ? Prosím? Že už žiju už jenom na půjčku. Ach jo. Ještě se zabejváš tou jímku v protektorátu?

Zabejvám se Jaroslavem Šimsou a kdybys slyšel včera, jak mě tady Ladislav vyčínil, že to nemám celý rozmyšlený tak jako do dálky a v takových širších souvislostech, tak bys mě byl politoval. To víš, Ladislav je náročněj. Ale jo, zabejvám se a co z toho bude, to se uvidí. No jo. My jsme tam dávali ty... Ano, ty texty na to vyznamenání. Takže jsem ti říkal, že jsem od tebe chtěl prostě ten příběh, abys aspoň napsala jen tak ve stručnosti za tři dny, já si na to vzpomínám s úsměvem. Jo, jo. Já ti sem pošlu Jendu, abys ho taky viděl. Rád jsem tě viděl, zdravím tě srdečně.

Hejdánek: Nazdar Jiří! Jiří, právě jsme tady rekonstruovali konferenci v Písku 47. Byl jsi tady v roce 47 v Písku? Přiznáváš? Přiznáváš? Já tu totiž nebyl, víš? Já tu totiž nebyl a vždycky se mi to předhazovalo, že já nic nevím, ničemu nerozumím, protože nejsem na těch důležitých konferencích. Ale to mně už zůstalo. Jo, a až budu potřebovat zase někde půl milionu přenést přes Prahu, tak tě můžem zase přizvat.

Jiný hlas: Pamatujete? Ale se mnou už je to teďka těžký, nebo už já na půlmiliony už nejsem, špatně chodím. Chodím teďka s holí a dokonce Pavel Rejha mě trochu zachránil od takový strašný únavy, prostě doporučil mně nějaký vitamin D. Takže teď se to trochu zlepšilo, ale jen tak málo.

Hejdánek: Ano, ano.

Jiný hlas: Takže si vzpomínám na to...

Hejdánek: Na co?

Jiný hlas: ...na ten tvůj článek, a připadalo mně to takový až přesný, rozumíš, že ses pletl do medicíny. A

dokonce když jsem se ptal Pavla Rejhy, on říkal: „Jo, to je správný, správně to píše.“ Takže takovýhle věci prostě si dovedeš skutečně interpretovat správně, což jsem obdivoval teda.

Hejdánek: Aha, jo.

Jiný hlas: No, a teďka poslední událost, když ses dostal do nemocnice, tak mě Šart trošku zmejlil, že prostě jsi měl určité infarkt. Tak Ladislav vynadal Šartovi, že jsem vůl.

Hejdánek: Nevěřím na takový pověsti.

Jiný hlas: Jo. Takže to víš, no. Prostě je dobrý mít dobrý známý v tý medicíně.

Hejdánek: Jo, jo.

Jiný hlas: Prostě ty lidi trošku přece jen rozumějí věci.

Hejdánek: To nemusíš Honzovi říkat. Ten má takovejch známejch v medicíně, až běda.

Jiný hlas: No právě. A všude má protekci.

Hejdánek: Jirka říká doktorstvo, jo? Doktorstvo. A my jsme dokonce měli dočasně doktorstvo v domě, páč u nás bydlela neteř naše, neuroložka, která teď mi dala *Pirabel*. Víš, co je to *Pirabel*?

Jiný hlas: Netuším.

Hejdánek: No, to když mizí paměť a soustředění, tak se doporučuje *Pirabel*. *Pirabele*.

Jiný hlas: Tak si to nech předepsat, Jirko.

Hejdánek: *Pirabele*. *Pirabele*, no.

Jiný hlas: To je jako lék?

Hejdánek: Je to lék, kterej jako prokrví mozek. Prokrví mozek, a prostě hned seš inteligentní a přizpůsobivej a všecko.

Jiný hlas: S počítačem to jde líp.

Hejdánek: A samozřejmě, s počítačem to jde velmi dobře.

Jiný hlas: A jak je ten Jiří usměvavý. Tak ještě se mu ukáže Heda. Počkejte tam ještě chvilku. Počkej, já vstanu, to je jako na to... On to zavřel, moula. On se přestal hejbat, takže on to zavřel asi. No, nechce tě vidět. Aha, on mu teda něco řeknu ošklivýho, já mu tam musím znova zavolat. Já už jsem zavola. Jo.

Jiný hlas: Ale on nepřijímá, víš? Jéjé, hovor nepřijat. Aha, on tam na něco šmátnul.

Hejdánek: No jistě, s tím nemůžeš nic jinýho dělat.

Jiný hlas: To jsou takový překvápka.

Hejdánek: Tak jsem zvědav. No no, počkej, počkej. Tak oni řekli, že teď přijdu já a tys zmizel.

Jiný hlas: Slyším tě, ale vidím tě... vidím tě.

Hejdánek: No, a jak to, že jsi zmizel?

Jiný hlas: No já jsem zase zmizel, to je špatný.

Hejdánek: Tys tam nebyl celou dobu.

Jiný hlas: No vidíš, tak teď tě vidím celou. Vidíš, zas už mu to nefunguje. Co ti to blbne? Ty prostě se nehejbeš, tys to zas vypnul, vid'?

Jiný hlas: Kdo ví. A ono to třeba dělá samo.

Hejdánek: Ale kdepak, Jirásko, to dělá samozřejmě, i kdyby to dělalo samo, tak to svedem na Jirásku. No je to marný, no tak vykašlem se na něj, ne? Ještě počkáme, buď si zavolá sám, nebo... Teď řekla: jsem dojat. No, jsem dojat. Tak možná, že se šel někam vybrečet.

No zas nepřijímá, vidíš to? Délka 0:50, no. Nevydržel to ani celou minutu. Předtím šest minut, šest a půl. Je to v komíně. Vykašlem se na něj.

Jiný hlas: Tady máte zahrádkářský kyticky, tyhle.

Hejdánek: No to máme, spoustu. To je úžasný, nechtěla bys něco? No, tohle to máme taky. To uvidíš teda, no. No je to s ním trapný. On se na to celej život připravoval, podle toho bude dělat zahradu a tady to takhle... a Jirásko do toho nemůže nic, to se zeptej Hedy, dělá všecko vona, jenže bohužel i ničí.

Jiný hlas: Ty jo, jak to ničí?

Hejdánek: Tebe zničí! No, protože já jsem taky od přírody... no, na mě přijde zplanírovat a je to pryč, no. A je to pryč, no. On zavěsil, on nezavolá znovu, jo. Dvakrát to zvorál.

Jiný hlas: A on tam třeba furt mluví.

Hejdánek: To je taky možný. Ale jenže to není možný, protože on tě nevidí, když je to vypnutý. Tady vidíš, že nepřijímá, nemluví. Nepřijímá, tady to máš česky napsaný: hovor nepřijat.

Jiný hlas: Prosím tě, a co se mu stalo, že nemůže chodit, že chodí jen s holí?

Hejdánek: No, jednak si nechal operovat jedno koleno, oni mu to operovali takovým způsobem, že na něj nemůže chodit, a tak radši na druhý nešel, měl jít, na jaře už měl jít na druhý, radši nešel.

Jiný hlas: Protože by třeba nechodil vůbec.

Hejdánek: No a Pavel Jerye mu doporučil tyhle ty kapky, co já tady žeru, protože Heda nechce. A když už jsem si je nechal předepsat, tak je musím sežrat, no. No a paní doktorka, která tam byla, ne náš doktor, ale ta sympatická paní bývalá primářka, která tam občas zaskakuje, tak mi říkala: „No ale poslyšte, nestačil by jenom rybí tuk?“ A já jsem říkal: „No, mně to doporučil jeden známej, možná že ho znáte, jmenuje se Schreiber.“ A ona kouká: „Profesor Schreiber?“ Já říkám: „Jo, profesor Schreiber.“ „No ten nám přednášel!“ Jsem říkal: „No tak ten mě právě nechal doporučit.“ Chci říct, abych nelhal, jak říkal Masaryk: „Abych nelhal.“ Neblbnete, pusťte nás dovnitř... abych nelhal, že nepatřím k hotelu, tak abych nelhal: nechal mě doporučit přes Pavla Jeryeho a přes Jirásku, čili to opravdu nechal, a neví o tom, že mi to nechal doporučit. Že to je moc dobrý. A ona říká: „No když to pan profesor Schreiber doporučil,“ tak okamžitě mi to napsala. Jednu nebo dvakrát? Radši dvakrát. Já nevěděl, jak je to velký, ono to není velký. Ale dávají si dvě kapky denně, jenom takhle kápneš. To mně vydrží dva roky. No a pak říká: „Ale vopatrnhně, víc toho neberte.“ Já jsem říkal: „Ale pan profesor Schreiber sám to jí třikrát denně, on prej polyká nějaký tabletky, a že prej mu to dělá dobře.“

Ale to je odborník, přesto, rozumíš? To není jako nějaký profesor, von to je... to je následovník nebo takovej [nesrozumitelné] následovník, jak se jmenoval? Endokrinolog. To dělal u nás poprvé po válce, to dělal ten slavnej, já, Hedo, jak se jmenoval ten... Charvát! Charvát! No ano, ten založil vlastně tu endokrinologii samostatně. On nejdřív to dělal na svém ústavě a pak jako... No, takže on je odborník, jenže právě že je odborník, tak on nedodržuje ty pravidla, on se toho napije, místo kapky tak se napije, ne, on žere nějaký prášky. Je toho daleko víc, prostě... no, ale nekecal jsem, poněvadž já se s ním dobře znám, jednak jsme seděli řadu let v té akreditační komisi.

Teda ještě Kirkovi Jiráskovi ještě třeba říct, že neléčí cukrovku. A čísla, co mně říkali, teda ta paní milá, byly dost velké a říká: „Já s ním nehnu.“

Jiný hlas: Jo, to on mi nepřiznal nikdy.

Hejdánek: No já to mám od... Mně to přiznal, no já říkám, já mám taky cukrovku, ale já na to kašlu. A ona říkala, von si teda na to doplatí, nebo něco takovýho. To je myslitelný, že už to... já na to byl dva roky, před dvěma roky jsem tam byl.

Jiný hlas: Tak to já vůbec nevím, že má cukrovku.

Hejdánek: Já... no tak... a zejména, že s tím nic nedělá. Ale on jinak je strašně daně doktorům.

Jiný hlas: Jo. A co jako s tou cukrovkou, to nevím jak... ale byl takovej z toho... no jako že jsem já cukrovkář, a říkala... a ona se mě ptala, jestli to léčím, říkám: „No tak já jsem pod velkou palbou, to já znám,“ to se taky nedá žádná sranda dělat. A přitom ale na druhý straně jako jsou lidi, který to dostanou v mládí, a když to řádně opatřují a ošetřují, tak žijou do vysokého věku.

Jiný hlas: No ano. A to je taková příjemná choroba vlastně, že akorát že máš problém ovšem, když se to nedělá, no tak pak je to holt blbý, no. A je to čím dál tím... teď je to čím dál tím nadějnější, víš?

Hejdánek: Jo, nadějnější, nadějnější. A zároveň je těch cukrovkářů čím dál tím víc. Já se divím, že já nejsem nějak silnej, trochu mně něco našli, Heda to shazuje, že jsem předtím sežral něco a ono to není pravda, tak docela já skutečně takovej náběh mám, jenže von mně dává lék, kterej zvyšuje tvorbu inzulínu. Takže já se vlastně víc samozásobitel.

Jiný hlas: Seš takovej samozásobitel, jo?

Hejdánek: Jmenuje se to *Diaprel*, že?

Jiný hlas: Jo, *Diaprel*. No jistě.

Hejdánek: A ten pomáhá, mně to pomáhá a mám skoro vždycky tak... tak je to tak kolem té normy. Nepřesahuje to moc, když někdy přesáhne. Takže už několik let to беру a je...

Jiný hlas: Mně v nemocnici dávali *Diaprel*, a tak když doktorka mně přepisovala ty léky, co oni... říká: „*Diaprel*, ten vám nenapíšu, to pro vás není.“

Hejdánek: Proč to nevyšlo?

Jiný hlas: No prostě mně...

Hejdánek: Možná, že potřebuješ něco většího, něco silnějšího. Spíš to bylo proto. Baže, skutečně to nedává tam ten inzulin, že?

Jiný hlas: Jo, ach ano. Ono je to skutečně to samé, co mně... a takovej jsem měl jako pocit, že když to neberu, že dělám nějakou chybu, ale doktorka, a to je taková špičková kardioložka...

Hejdánek: No, kardioložka, to je taky k leccemu, že? To by měla snad možná, že to zná od čertu... Ale pravda je, že... Máte ten *Stadamet*?

Jiný hlas: Mně občas tu zkoušku udělá a je to furt takový... Já si říkám: „No, kdybych to nebral, tak asi by to bylo horší.“

Hejdánek: Ja, ja. Možná, že... No, je to laickej blbej názor, ale... Ale divím se, protože strejc Píseckej, co je tady na tom obrázku, měl cukrovku. Náš otec měl cukrovku.

Jiný hlas: Ja, ja. Teda oni měli jako dost silnou cukrovku, to je složitá záležitost. Já ji mám vyvolanou. Já jsem jednou... jak se pak vyjádřil pan profesor: „Pane faráři, vy jste nám tady minule málem exitoval.“

Jako s humorem věc, že jsem málem přišel o život v jeho ordinaci. A oni teda udělali chybu, oni mně dávali kalciovku do žíly, aniž tam měli lékaře.

Hejdánek: Ó...

Jiný hlas: A já jsem si prodělal takový ty popsaný etapy toho odchodu. A silně efektní byl ten... to volání přes řeku. A strašně, strašně teda křik... jsem se probral a sestřička křičela do telefonu: „Nemáte tam doktorku?“, nevím jakou, poněvadž už bylo po ordinačních hodinách a už tam nikdo nebyl. Tak přiběhla ta doktorka, ptala se, co vám pomáhá. Já říkám: „Mně pomáhá *Sandosten*.“ „*Sandosten* dobrý.“ Sáhla, dala mně *Sandosten*. Jenomže ty sestry, když jsem byl na cestě k tomu exitu, tak mně daly cukr a vyvolaly cukrovku. V tom šoku. V tom šoku. A já jsem to... bylo čistě kvůli alergii, ale ten organismus si to pamatuje. Prostě pak už na to reaguje takhle.

Hejdánek: To je možný, že taková věc to...

Jiný hlas: A potom jsem byl v lázních a tam mě měřili a říkali: „Prosím vás, vy se nelécíte s cukrovkou? Máte vysokou glykémii.“ A napsali to tam a už od té doby, v šestaosmdesátém roce... to už máš nějakých čtrnáct, třidvacet nebo kolik. A já jsem několikrát ztratil vědomí.

Hejdánek: Ale ty nemáš šoky?

Jiný hlas: Ne.

Hejdánek: Ne.

Jiný hlas: Ale já jsem jednou zažil, že na Riegrově semináři najednou jeden student... to jsem viděl poprvé, anafylaktický šok. On si vzal moc inzulinu.

Hejdánek: Moc inzulinu, jo, ja, ja.

Jiný hlas: No tak, ale... prostě zavinil si to sám. Fakt je, že když dáš na to pozor a hledíš si to...

Hejdánek: No jistě. Že to je vlastně taková docela ochočitelná potvora. Já jsem teda měl takový obtíže s tím... no, *angina pectoris*. A foukl jsem si *nitroglycerin*, aniž... Tak jsem si foukl hnedka po pěti podruhé. A už nic nevím.

Jiný hlas: To je moc.

Hejdánek: A zase jsem měl cukr. Milena mně zase dala cukr. Ale to bylo čistě od toho srdce.

Jiný hlas: Co? Ona si myslela, že to je...?

Hejdánek: Že to je takzvaná *hypoglykémie*. Kromě *hyperglykémie* *hypoglykémie*.

Jiný hlas: Jasně, ale jako... a tobě bylo blbě z toho? Nebo to byl jenom domnělej úsudek?

Hejdánek: Tak to já nevím. Já jsem byl mimo.

Jiný hlas: Takže to byl jenom chybný úsudek.

Hejdánek: No tak to já nevím.

Jiný hlas: Já jsem to vůbec neposuzoval, a to proto, že mým úkolem bylo za půl hodiny kázat. Jo, to bylo v téhle souvislosti. Takže mě zavolala Radka Nováka, kterej přijel s autem, odvezl mě do sboru a do kapsy si dal kázání, že jestli nedojdu, tak to přečte. Tak to bylo podruhé.

A jednou to ovšem kdysi dávno, když jsem začínal s alergií, tak jsem z blbosti teda samozřejmě... Horko... jel jsem přes Letovice a vidím, já nevím, kolik půl kilometru koupaliště. Tak jsem zajel, převlík jsem se v autě a skočil jsem... Z rozpařenýho auta jsem skočil do studený vody.

Hejdánek: To už i u zdravého člověka to může být problém. Může být.

Jiný hlas: A teď jsem vylezl a říkal jsem si: „Jej, jej, jej.“ A všichni tak na mě koukali. Já nevím, jak jsem vypadal, ale zřejmě pěkně teda. A vzpomněl jsem si na Bulharsko, kde jsme to vždycky řešili, ty problémy s tou alergickou reakcí, že jsem se svlíkl v prostoru, kterému Dušan Franců říkal „hanbárium“. Taková... ono se to nějak jmenuje... jsou tam... oni tomu říkají solárium, nějaký název mezinárodní. Jsou tam muži, pouze muži, tedy bez všeho. A já ze sebe strhl ty trenýrky nebo ty plavky a lehl jsem si do toho vyhřátýho písku a za půl hodiny jsem byl v pořádku. A to jsem několikrát opakoval, poněvadž zase koupání v Černém moři... u Černého moře, tak to musím nějak využít, že? Ale když jsi mluvil o tom, o té nahotě, tak pro mě to je doživotní zážitek, na kterej nezapomenu, že... jestli si to pamatuješ, tys mě představoval Odložilíkovi.

Hejdánek: Ja, ja.

Jiný hlas: Nahýho. Nejenom nahýho, ale my jsme byli nahý, on byl nahej a obřadně jsme si podali ruce v Imce.

Hejdánek: No, no, no. Pamatuješ to nebo nepamatuješ asi, vid'?

Jiný hlas: Já si vzpomínám na Odložilíka, poněvadž každé tejden měl přednášku. Snad půl roku. Už jsme potom jako počítali s tím, že máme den a hodinu... a teď mně vyšly deníky...

Hejdánek: Jo, ani nevím. No, je to, nám to obstaral Zimmermann.

Jiný hlas: Číst se to nedá, poněvadž je to velmi podrobný a oni z takový piety otiskli všechno, úplně všechno. Ono jako pro toho badatele to všechno je, ale on byl takový starosvětsky pečlivý a vedl to prostě doslova, jo. A takže se to opakuje, ty dny se opakují.

Hejdánek: Říkal jsem ti o té Dartové?

Jiný hlas: Ne.

Hejdánek: No, já jsem si koupil ty deníky Dartové. Protože jsem ji půldruhého roku poslouchal.

Jiný hlas: Poslouchal, jo, jo. Ale to je hrůza. To je neuvěřitelné. Že se to neuvědomuje, jo, to tam ona píše na sebe věci, které by člověk ani nerad pomyslel, natož zapsal.

Hejdánek: Jo, jo, no tak to je otázka...

Jiný hlas: Ale to je tedy něco hrozného. A ještě pořád byla mnohem lepší než Matoušek, to byl tedy vůl.

Hejdánek: Kdo? Matoušek?

Jiný hlas: Otakar Matoušek. Já jsem chodil k Matouškovi, tam byla ta, no s tím synem, že jo?

Hejdánek: Myslíš Popelová?

Jiný hlas: Ne, ne, ne. Matouškův syn, mladý Matoušek, popravený v listopadu 39. Jo, tak popravený v listopadu 39, s čímž jsem o něm potom v protektorátu mluvil, k mému opatření, jak počítali, tak ten desátý on šel. To byla první věc, co jsem slyšel o Matouškovi. Teprve potom, no tak to mně bylo deset, v devětatřicátém. Doma se o něm hodně mluvilo, i když maminka neskrývala kritický postoj vůči Matouškovi. On i politicky měl takové pravičácké, by se řeklo, sklony. A protektorátní správa s ním trochu počítala a teď už přišla ta poprava, takže to vyřešili omluvou.

Hejdánek: No on byl hrozný. Já ho zažil také, jsem na něj chodil párkrát a ty jeho přednášky, to bylo něco nepředstavitelně blbého. Vydržel?

Jiný hlas: A já jsem teď četl nějakou kritiku Matouškových pamětí. On napsal paměti.

Hejdánek: Paměti, ty píšou hlavně lidi, kteří by nikdy psát neměli. Například Trojan, ale ten... Už to vyšlo?

Jiný hlas: Ne, nevyšlo, čteš si je, jo? No tak v části a já se na to doženu. Já jsem mu to říkal, že si uškodí. Hejdánek: Ovšem u něho je zvláštní, on popisuje konferenci v Brandýse jako strašný zážitek, když zjistil, že ti křesťané hrají slušně volejbal a že vědí kdeco a přitom – a teď to špatně všecko – on třeba tvrdí, že v diskusním kroužku s ním jsi byl ty a já. Není to pravda. Já jsem byl...

Jiný hlas: On si vymýšlí strašně, i blbosti. Fabuluje, protože to není pravda, on si to nepamatuje, ale ví, že jsme tam byli, no tak to tam dal.

Hejdánek: Naopak u Pavla Jerieho je to také, tam si také domýšlí, ale ne tak blbě. A přitom Trojan měl určitý ohlas a jestli si vzpomínáš, jak přetáhl tu řečnickou lhůtu při loučení? Každý jsme dostali pět minut, já jsem promluvil a on po mně promluvil za přechodníky, to byli lidi, co byli po maturitě a měli na vysokou. A on měl velmi podrobný proslov, ale místo pěti sedmnáctiminutový. A Souček, který předsedal, ho napomenul. Ale sotva ho napomenul, tak Vráťa Werner vyskočil na pódium a o těch prvních dvou: dva kolegové, kteří mluvili přede mnou, nás prostě nadzdvihli, protože pro nás to byl nejkrásnější začátek prázdnin, nebo něco takového květnatého. Ale odsoudil Trojana a Jůzu jedním vrzem. Mně vynadala řada lidí, hlavně Hana Holečková, která to přičítala vlivu Jožky Stejskala. Ono na tom něco bylo, poněvadž já když jsem to psal v době, kdy měl Patočka přednášku *Svoboda pod zákonem*, tak ten seděl se mnou a říkal: tak to bys tak řekl. No tak já jsem něco řekl, on to formuloval, fakticky ten proslov na můj námět nadiktoval Jožka Stejskal, jaksi aby se nemluvílo za Trojana. Takže ta Holečková to docela odhadla. A i Saša se do mě pustil, že to bylo krásné a že jsme to my dva jako zneuctili. Já jsem měl takové, že se má chodit na přednášky a diskusní kroužky a že se mi nelíbilo, že při táboráku je tam také v něčem takovém přátelství a že si někdo přinesl buřty na konec táboráku. Takováhle komunální kritika. Ale ti byli tak rozzuření na mě, tak ten Vráťa Werner to řekl veřejně a Hana Holečková si mě vzala stranou a nejenom že mi vynadala za proslov, ale varovala mě před Jožkou. A Saša říkal: to není kritika, to je ostouzení nebo tak. No tak to byla brandýská konference. A ten Trojan, ačkoliv tam měl takový ohlas a hlavně se mu to vyprávělo, on byl celý dojatý. Na mě udělal velmi dobrý dojem tím, že vznikla na náměstí diskuse s profesorkou Podrázskou-Snížkovou. Ona byla velmi taková fundamentalistická, abstinentská. A mládež kladla různé otázky posměšné a Trojan se toho ujal a nechal ji prostě promluvit a kladl jí takové seriózní otázky. A pak se lidi rozešli a já tam s tím Trojanem zůstal sám a on mi ještě říkal: no prostě i když je člověk starý, tak má právo, aby se s ním jednalo slušně. Což jako mě překvapilo, protože on se deklaroval jako nekřesťan a že není toho ani hoden tam být a tak.

Jiný hlas: a on to všecko zapomněl. To znamená, že on na té konferenci prostě tak zaplátl jako raketa. Ale já jsem to přičítal, a teď, když se o tom hovořilo, tak přišlo na přetřes, že ani ty, ani Pavel jste ho tam nepřizvali, a přizvala ho tam Lýdie Straková, se kterou dočasně chodil. A ta Lýdie Straková mi to potvrdila. Říkala: „Jo, já znám Jacka, teda jenom Jacka, Jacka z toho a z toho a já jsem mu dala tu pozvánku.“ Hlavní téma jeho řeči bylo, že charakterizoval tu skládací harmoniku. To má také v pamětech.

Ale jinak to líčí jako těžký zážitek nevzdělaného člověka, který přijde mezi lidi, a i potom tak nevýrazně sice slovně chválí Akademickou Ymku, ale vůbec si nepamatuje, jak tam vystoupil a jakou budil pozornost, že na biblické hodině, kterou měl mít, udělal referát o celém evangeliu – teď nevím kterém – prostě jako o knize. Pro mě to byl nový pohled, já jsem nikdy neslyšel referát o celém evangeliu nebo jakékoli biblické knize. Nic si z toho nepamatuje.

Já jsem mu dělal spíše paměti, já mu to nevyčítám, že si to nepamatuje. Ale nebudu psát paměti a vymýšlet si.

Ale přitom některé věci vyprávěl, když se loučil Lederer před odjezdem. Přijel s Elizabeth do Brna, protože chtěl navštívit Komárkovou. Byl ohromený tím, čím se zabýval ve vězení, že mu někdo dal *Původ a význam lidských práv* v samizdatovém vydání. Takže byl u Komárkové a vyskytl se tam kromě nich dvou ještě Jiří Ruml s tou paní, jak ona se jmenovala, Hrabáková?

Hejdánek: Jo, s manželkou, s Hrabákovou, ano.

Jiný hlas: A byla skutečně dobrá diskuse u Komárkové a byla chuť pokračovat. Tak jsme se přesunuli k nám a tam došlo ke kouzelné scéně, kdy Jiří Lederer vzpomíná, jak se zamiloval do Jany Čapkové. Vylíčil

to velmi barvitě a já zase jako potvorný moderátor jsem ho v tom ještě podporoval dalšími otázkami. A potom, že ji někde u Rudolfiny viděl s Čahoněm. A teď já jsem něco řekl a teď tam všichni... Elizabeth povídá: „Ty, poslyš, nešlapu v porcelánu?“ Říkám: „Jo, a už delší dobu.“ Ona vycítila, že všichni víme, o koho jde. Tak se na mě obrátila: „Proč?“ Já říkám: „No, možná že tady kolega Trojan by to...“ A Trojan říká: „Ono se mezi přáteli věří, že se o přízeň Jany Čapkové ucházel já.“

My jsme se smáli. Bylo to upřímné, ale on to prostě vytěsnil. A že tam seděla Kája, to bylo dost udivující. Tak to byl Lederer. Ale já jsem to nejdřív považoval... a pak jsem přišel na to, že on to skutečně zapomněl. On nám umožnil účastnit se cesty do Finska a napíše, že tam byl také Jiříček. Když jsme byli ve Finsku, tak tam nebyl Jiříček, byl tam Martin a bylo mu už řekněme osm let. Už byl plnoprávní občan. A on prostě to Finsko *lautre* zapomněl, podobně jako už předtím zapomněl to, co s velkým úspěchem vyprávěl při nějaké příležitosti, jak se chtěl oženit v Dánsku. To asi znáš, ne?

Hejdánek: To já znám, on mi to vylíčil, když se vrátil, dokonce se se mnou radil jako se zkušeným odborníkem.

Jiný hlas: Na Bornholmu.

Hejdánek: V Born... Já jsem nevěděl... A teď jestli si tam má napsat, nebo jestli nemá něco... O tom se nesmí mluvit před Kájou.

Jiný hlas: Ty to bereš tak, že to zapomněl. Já jsem si dělal poznámky, když tady byli, a když u toho Kája nebyla, tak on dělal, že to opravdu vytěsnil.

Hejdánek: V těch pamětech to vůbec není.

Jiný hlas: Není, není.

Hejdánek: Ale já se ho zeptám na jiné věci ze školy, co byl ve střídě. On to, co se pak vykládalo mnohokrát, že se to pořád opakuje, tak to zná. Ale když jdeš trošku do hloubky, tak on to zná, jak se to vyprávělo, ale nebyl u toho jakoby. Ale on u toho byl! On si to nepamatuje.

Jiný hlas: Já jsem tam byl na řadě míst, v Kvildě. Mně po Kvildě vyprávěl opravdu věrohodně, jak uvažovali s Janou, že odejdou do ciziny a jak to nanečisto zkusili, ale pak zjistili, že by s druhým nevydrželi, a rozešli se v Kvildě. A to tam vůbec nemá. Mně to vyprávěl potom, řekl bych 3. září. 3. září byla vzpomínka na Edvarda Beneše, zemřel třetího, ano, 3. září 48. Byla schůzka v Imce a Jakub tam nepřišel. Já jsem se vypravil za ním k nim na Buděčskou a on mě vyprávěl ledacos teda a hlavně mě vyprávěl o tom, proč se rozešel s Janou, Janou Čapkovou. K všemu to mělo takovou jednu delikátní pasáž, že když jsme jeli na vlak na takovém tom, jak se to jmenuje, no takovej vlečňák teda k traktoru a vezli nás do Vimperka na vlak, tak on celou tu dobu na tom vlečňáku se bavil s Janou Čapkovou ke zlosti Ryši Akermana, kterej se o ni začal také ucházet. A přitom jako mezi náma jsme za dvojici považovali Jekase s Janou Čapkovou. Já jsem se potom na to se ho na to přímo zeptal u nich, to 3. září. Přijeli jsme do Prahy, sešli jsme se v Imce a jenže do toho přišla zpráva o Benešovi, a tak se věnovalo Benešovi. Ale ty jsi byl hrozně proti tomu, že tím, že nejsme připraveni, takže se bude plácet teda a navrhl nějaké datum, abychom se připravili na hodnocení života Benešova. A Ryša Akerman, Ryša Akerman nebo Horáček... Horáček, spolužák Saši Klimentova, Horáček, poměrně tak dost levě orientovanej sociální demokrat, inteligentní chlapík, a ten mě vytáh na chodbu a chodili jsme po chodbě a on mě vykládal, jak je rozlobenej na naši společnost, že jsme nebyli schopni slušné vzpomínky na Beneše. A vyprávěl mě, co pro něho Beneš znamená nebo jak ho vidí teda i s tou tragičností a tak dále. No tak tohle všechno já mám dost takový zafixovaný, a to proto, že hned 4. září, teď jsem tady někde viděl 4. září v počítači tam nahoře vlastně, jsem měl tu schůzku se Sašou Klimentem, ale to se tak jako rekonstruovalo vlastně celej den. A potom 5. září byl výlet do Hvězdy a 6. září jsem já odjel ke Klaudovým do Plava.

To prostě jsou pro mě nezapomenutelný věci a ten Jekas tam hraje důležitou roli kvůli rozhovoru na Kvildě a rozhovoru po Kvildě toho třetího večer. Třetího já jsem tam pak i u nich přenocoval a ještě jsme pak spolu něco vařili a byla to taková chvíle, já jsem se vždycky léta domníval, že to byla taková upřímná zpověď teda přátelská a jenom teď mě jako překvapilo, že v těch pamětech to prostě nebylo.

Jiný hlas: Vindane, v pamětech, on to opravdu, on to opravdu neví.

Hejdánek: To mě napadlo až potom, že to prostě, že se mu, když jsem měl na něho zlost, jak to, že to neví, tak mě pak napadlo, že to prostě neví a že tím pádem je vyviněn teda.

Jiný hlas: Ale není vyviněn, když přesto chce dělat paměti. To si musí uvědomit, že spoustu věcí ne... On tam je ještě jedna věc. Každý si pamatuje něco. Někdo si toho pamatuje víc, ale stejně to má vyselektovaný. Ale jaksi on si skutečně nepamatuje skoro nic. On si pamatuje, když o tom mluvil někdy později, tak to si pamatuje, to si tak připomene. Já to znám ze sebe, že pamatovat si, co se stalo, pro mě je velmi obtížný. Já vždycky o tom pak rád diskutoval, protože jsem si to jako konečně zafixoval.

Hejdánek: Jo, ano, ano.

Jiný hlas: Jekas to dělá cíleně, aby si to zapamatoval, tak chce o tom mluvit a tak dál, tím se to jako udělá, ale on si to opravdu nepamatuje. To je taková zvláštní věc. On o tom něco říká a vlastně si to nepamatuje. On si pamatuje, co se o tom někdy později říkalo. A z toho to dělá. Samozřejmě později potom si začal psát ty poznámky, takže on z těch poznámek čerpá nějaký takový věci, že to vypadá jako že si to pamatuje, ale vlastně to má jenom zapsané. On to tam najde a je to pro něj překvapení vlastně. Pak to použije tak... Fakticky takovejhle člověk by neměl psát paměti. Navíc já jsem... jo, něco jiného, když tam píše o psovi, tak to je docela zajímavý. To se mi líbilo docela, jo, Dingo.

Hejdánek: To je vynikající, Dingo. Jak ten Dingo, jak vyskočí z té tramvaje a běží za nima. To jsou prostě krásné věci a o tom mnohokrát už vyprávěl, čili má to zpracované, ale...

Jiný hlas: Například on si vůbec nepamatoval, to mu tady Heda připomněla, Heda mu líčila, já už si to taky nepamatuju, já jsem tam asi u toho nebyl, jak se dělala ta výprava na ten jinej tábor těch lidí někde a vzal si Dinga s sebou. A tam bylo, že oni se lekli, že skutečně někdo přepadá, a začali se bránit nějak prostě velmi vážně. Ty jsi u toho nebyl? Aha, ty seš možná teda... nebo nepamatuješ, nevím. No tak, ale on si to taky nepamatuje. On tam fungoval, on tam fungoval, a zejména tam byl nebo nějak tam... já nevím, u toho byl ten Dingo. On o tom vůbec nevěděl, že Dingo tam skoro někoho pokousal a byl úplně divokej a to prostě... Rozumíš? To je vůbec... on to má vytěsněný, že byly taky potíže s Dingem. Ty byly tak častý, a prostě on si to nepamatuje vůbec.

Hejdánek: Mně jsou stejně, jsou to zvláštním způsobem takový jako paměti-nepaměti. Některý pasáže jsou neobyčejný, třeba ta pasáž o Alfredu Bartošovi. To byl ten parašutista, kterej hodil ty zápisy, hodil do okna. To je dobrá *skazka* a zřejmě se stala teda, jo. Ale asi už to měl dobře jako vyprávěný. To je dobrý. Poměrně dost je tam o rodině, až skoro moc. No ale já jsem mu teda pak udělal poznámky, asi osmdesát nebo devadesát poznámek, a kvůli jedné poznámce se dotedka, no prostě se připo-urazil a že není pravda a je pravda a je to něco takového objektivního, co by se dalo dohledat v literatuře. No nic, no, jenom jsem na to zvědav, co z toho bude. On teda skutečně řadu mých poznámek přijal. Přijal, a nebo třeba toho Jiřího, místo Jirky...

Jiný hlas: Já jsem to moc nečetl, ale Hejda mu řekl spoustu věcí a on to taky přijal.

Hejdánek: Mě to prostě nebaví mluvit o tom pořád. Chybí tam teda, co mě skoro mrzí, že tam nejsou ty hrátky svazácké, co vedl. A s Čejchanem... spousta věcí. A Jana Čapková tam velmi úspěšně zpívala nějaké *spirituály* nebo co. To tam nemá, ale to je chyba, protože to byla taková dobrá událost v sedmačtyřicátém nebo osmačtyřicátém. Moc u sovětské *Antequildy*...

Tam on jako docela zajímavě charakterizuje ten... co ho jako zaujalo na křesťanském společenství. Co to jako je, to tam píše taky přímo, jo. Já v tom cítím tak trochu Slavíka. To pominul, to byli kamarádi velcí. Ale po mých námitkách tam Slavík připsal.

Ovšem ten Slavík byl... a on tam jenom zmíní, že Slavík byl váš spolužák a že pak zmizel. No, jenomže ještě mezitím se stal předsedou pražské pobočky a připravoval se důmyslný plán odchodu do ciziny. To by taky zajímalo i čtenáře. Oni mysleli, že by on a Táňa, že by dostali pas na oficiální pozvánku na konferenci a jeli předem a připravili něco a tak dále. Přitom on v tom... to tam prostě neexistuje, to tam není. Ale ono se to...

Jiný hlas: Přitom on byl u toho, on měl být taky, on měl taky... On měl odejít, já vím, že ano. A Pavel Jerie. Pavel Jerie, a ten to pak odvolal. A tys neměl odejít?

Hejdánek: Já měl taky odejít, jo. Ale ten to pak odvolal, ale... Saša říká, že my... co jsme nakonec udělali. Ne. On už to taky zapomněl. Řekli jsme: „No tak jo, nebo ne.“ Ted' se to rozdělilo, někteří jo, někteří ne. Ted' ty, co ne, tak to vlastně věděli, že ted' to byl problém. A tak se rozhodlo, že bude vyslána delegace za Součkem.

Já s Pavlem Jeriem jsme... teda já s Pavlem Jeriem nebo Pavel Jerie se mnou jsme byli u Součka. Souček z toho byl zelenej. A trvalo to teda pěkných pár minut, než se vzpamatoval. Pak nám věcně začal vykládat, ať si neděláme iluze, že tam budeme moct dělat něco, co tady nemůžeme, že tam to bude horší, na nás nikdo nečeká a že to byla zkušenost zřejmě nějaká, já nevím, už třeba... na nás nikdo nečeká. A že tam musíme držet hubu a dělat to, co oni na nás budou chtít. Takže ať si nemyslíme, že tam... že tady vlastně musíme být užitečnější.

Tak jsme to pak referovali a rozhodli jsme, že nikam nejedeme. Čili vlastně to způsobil ten hovor se Součkem. Ještě tam je u toho takový zvláštní výrok Součkův, co ovšem byl v souvislosti s tím, že byl velmi proti tomu, aby se podávala žádost o vízum pro Slavíka a Tánu. A říkal: „Netahejte tygra za fousy.“ A já jsem to kdysi vyprávěl Pavlu Filipiovi a oni z toho udělali písničku. Heller hudbu a oni text: *Netahejte tygra za fousy*. A to byl citát ze Součka.

Jiný hlas: Tohle já nevím. To jsem nevěděl ani tenkrát.

Hejdánek: Saša ovšem kdysi kdesi napsal naprostou blbost, že jsme chtěli všichni odejít. Já například jsem nikdy nechtěl odejít.

Jiný hlas: Tys tam do toho vůbec nepatřil.

Hejdánek: Nepatřil, Saša ano. To je přes Tánu. Saša ano, ano. A on měl tu představu, že jsme všichni... no prostě, že chtěli odejít všichni. To je jako ted' Bednář mluví o tom, že pak se všechny tváře z té knihy k němu chodily... to je taky takové: všichni. No jo no, tak to je... Saša ovšem má taky velmi špatnou paměť. My jsme se se Sašou nikdy nedostali... mnohokrát nám sliboval, že jezdí tady poměrně nedaleko, že se staví. Ne, nikdy. Já nevím, možná že má... u té Klece, na tu Klec. On ke mně, on několikrát už se chystal, jak byly u Jany Čapkové ty schůzky, že tam půjde, jenomže několikrát se mu stalo, že se skutečně rozhodl jako přijít, ale na kuráž se napil. A vůbec, ale opravdu napil. On mu to dělá zřejmě potíží.

Ale i tomu jistým způsobem pohorskému, aby se odhodlal prostě přijít a... vždycky něco, ted' mě vysvětloval, co měl a co ted' má a píše o Kunderovi. Ale u toho Saši to je takové až... já nevím, chorobné asi ne. Já jsem s ním mýval takové schůzky a jednou to byl takový vysoký sníh a už to bylo po smrti Jiřininy a já tam zvonil u nich, byl jsem u Litomysských a tak jsem si řekl, půjdu pěšky do města a šel jsem kolem jejich domu na [nesrozumitelné] 8.

A on zřejmě tam měl nějakou návštěvu, což mně naznačil, abych nechodil, že mě neotevře. A tím se zabouchly dveře těch styků, protože sice jsem byl, jak se zhroutil na té slavnosti u jeho osmdesátiny, když ho odváželi. V Mánesu bylo v lednu, byla slavnost osmdesát let Alexandra Klimenta. A on tam... a takového moderátora mu dělal Matěj Stropnický. A ještě pár takových mladých lidí, které člověk zná z [nesrozumitelné], z *Literárek* z okruhu *Literárek*. A byla beseda celkem dost slušná, Jungmann tam byl, Milan Jungmann tam byl s tou paní Červenkovou, no, literární kritici. A najednou Saša zmizel a kdosi mně říkal: „No, Sašu odvezli do nemocnice.“ A potom mi to někdo upřesnil, já jsem se pak ještě zase ptal, že nakonec se rozhodlo, že ho nepovezou do nemocnice, ale že ho vezmou domů. A bylo to tak, že za to může alkohol, ale on tam vůbec nepil, jo. On pil před, jo, předtím. A tam prostě ještě jako měl teda děkoval a takový řečičky, ale bylo vidět, že není ve formě. A potom ho teda odvezli a no samozřejmě, když je někomu osmdesát a oni ho odvezou, tak to není úplně, úplně to pravé ořechové. Tak jsem se jako ptal někoho z těch jeho přátel tam a on říkal: „No tak je to jeho problém, zůstal jeho problémem zůstal alkohol.“ I když on byl na léčení teda.

Jiný hlas: O kom je řeč?

Hejdánek: No, to je jedno. Ten Saša, to je zvláštní případ. Ted' jsem mu psal k 4. září jsem mu psal teda, my jsme si vždycky psávali, léta jsme si psali k 4. září. No tak ty paměti, já se skutečně na ty paměti těšil. Sice potom, když jsem ty [nesrozumitelné] paměti četl, tak mě to jednak zklamalo, jednak dožralo, navíc

mně to přineslo potíže s tím, že jsem vlastně musel ke který stránce, jo, poznámky, ten aparát poznámkovej je blbej, když je to v počítači.

Jiný hlas: No tak uvidíme. On jako soudil, že to do Vánoc, že by to, že to vyjde. Jo, ten první díl, to bylo vlastně do kdy on to dělal, do osmašedesátýho?

Hejdánek: Do osmašedesátýho, no. Ono možná by to šlo ještě, jo, tam ty šedesátá léta to bude takový trochu omezený, ale já se bojím toho, když on neřekne, že to je první díl a teď prostě musí pak napsat ten druhý, když je první díl. A to bude strašně jalový, protože on si nic nepamatuje. On u spousty věcí nebyl a líčí věci, který nebyly důležité. Jo, prostě a zejména, já jsem mu vytkl, že tam prostě vůbec nemá dobu. Že ty paměti jsou přece důležité ne kvůli tomu psát o Dingovi, prostě je hezký, ale patří to do jiného žánru. To nejsou paměti. No prostě on má tam jako ukázat, třeba nepředmětně, ale má ukázat, jak prožívali tu dobu. A to tam vůbec není.

Jiný hlas: No tak tě péro. Nedá se říct vůbec, tam má poznámky, ale já jsem mu tady říkal: „Hele, přečti si toho Pitharta.“ Prostě ty musíš napsat ne to, co víš, co se stalo, abys to tam dal jako takovou kulisu. Ty musíš ukázat, u čeho jsi byl.

Hejdánek: Ja, ja, ano, no.

Jiný hlas: Mně se zdálo, že ten Protektorát díky tomu Alfrédu Bartošovi a těm, že prostě tam ta doba nějakým způsobem je. On tam ještě líčí nějaký takovej pochod z nějakýho toho totálního nasazení...

Hejdánek: Jo, jak byli u *Technische Nothilfe* z toho Humpolce, jak utíkali a zůstali někde v nějaký chatě a Vojírkovi-Rackovi tam píše. To jako jsem četl se zájmem. A ta doba tam byla v tom, že tam byla ta okupace, totální nasazení, atentát teda.

Jiný hlas: Ano, to u toho byl. Jeho se to týkalo, to bylo přímo... Jo, jasný, ale... No, skutečně dobrý paměti, to je dost vzácná věc. No uvidíme, co vyjde. Ono i v minulosti ty paměti se psaly, byli lidi, který v poměrně mladém věku se rozhodli, že napíší paměti posléze a celej život se na to připravovali. Psali dopisy, aby se mohly ty dopisy vydat po jejich smrti a tak dál. Takže to je zase další taková... ale přece jenom paměti...

Hejdánek: No, mě dožraly.

Jiný hlas: A nebo teda paměti se taky píšou nebo psali některý lidi, aby si to konečně vyřídili s někým, jo. To dělal Černý. Václav Černý psal paměti proto, aby si to se všema vyřídil a teď tam prostě... Ale je tam mnoho zajímavých věcí.

Hejdánek: Je to velmi zajímavý. A my jsme o tom měli takovou debatu s Uhdem teda a on říká, že to je řvání lva v kleci.

Jiný hlas: Ten první díl, jak se to jmenovalo, myslím *Pláč koruny české*, četla maminka a strašně hubovala a propoznámkovala. On třeba psal, že v tý odbojový skupině, že tam byl Jaroslav Šimsa, Otakar Vinš a někdo, on teda a nějakí odboráři. Přitom zaprvé ti odboráři dostali trest smrti, zadruhé byly to národně-sociální odbory železničářů a poštáků, který byly potřeba kvůli odvozu lidí a tak dále. Byla to obrovská činnost. A on tam, poněvadž o tom neví, tak „a ještě tam byli nějakí odboráři“. Poněvadž o tom nevěděl.

Hejdánek: No ale já jsem ovšem mamince říkal, že si tak jako pořádně zanádařovala. A to mně přiznala, no to je pravda, poněvadž ona na to tak hubovala a teď ty poznámky, ty máme přímo v knížce zachované, protože on tam má ovšem i cynické poznámky. Lepší živý pes než mrtvý lev jo, no tak to víš, to bylo pro naši maminku teda to pravé ořechové. No tak ty *Paměti* skutečně jsou pozoruhodné, i když se tam ukazují takové ty negativní stránky Černého jako takového, včetně toho antisemitismu.

Jiný hlas: No jo, no tak tam je spousta věcí, blbostí, že...

Hejdánek: Spousta blbostí tam je. On přitom na sebe prostě vykecal spoustu věcí, o kterých by, kdyby věděl trochu víc, tak by o nich raději pomlčel. Ale zase je to jakási charakteristika toho Černého, je to docela... já jsem na něj měl vždycky pífku, takže já jsem to četl s takovým zadostiučiněním, že teď snad bude každý vidět, jaký to byl vůl. Samozřejmě vůl a vůl je rozdíl, v mnoha věcech a tak dále, ale to jsem asi už vykládal, co jsem já zažil s Černým na *filosofické* fakultě.

Jiný hlas: Ne.

Hejdánek: To jsi nikdy neslyšel?

Jiný hlas: Ne.

Hejdánek: Prostě já jsem chodil na kdeco a začal jsem chodit na Černého. Černý měl určité přednášky v takové posluchárně... byl jsi někdy na *filosofické* fakultě tehdy v té době? Teď je to jiné všechno. Takže tam, když se vylezlo do prvního patra a pak do druhého patra, tak naproti sobě těsně proti těm schodům byla taková dlouhá místnost, ale byly v ní schody postavené.

Jiný hlas: Ano, to si pamatuju.

Hejdánek: Tak on v jedné té... dole ovšem ty schody byly zrušeny velmi rychle, takže se chodilo do toho druhého patra. V tom prvním patře tam udělali takové to zasedání profesorského sboru a pak samozřejmě hlavně to byly svazácké nebo stranické schůze. Proto ty schody pak dali pryč. Ale původně, já ještě zažil, že byly v obou poschodích. A on v tom druhém poschodí tam přednášel. Teď jsme tam všichni seděli nahoře a byl tam dvojí vstup. Vstup byl tam dole a to bylo přímo do místnosti. Pak byl vstup na druhém konci, ale tam se vlastně muselo po takových schůdkách vylézt na tu chodbičku vedle těch lavic, protože ty už byly nahoře. Tak se tam muselo vylézt. A tam blízko těch malých schůdků, které vedly tam do toho horního patra, tam seděly dvě řádové sestry, které studovaly a chodily na Černého. A Černý prostě... a teď, ono to bylo dost velké, jen o malinko menší to bylo než ta velká aula.

Jiný hlas: Ano, ano, to jistě.

Hejdánek: A teď tam prostě vykládá a najednou se zarazí ve svém vykládání. A to nebylo věcné vykládání, to byly prostě takové kecy, ale chytré. Zarazil se a řekl: „Prosil bych řádové sestry, aby na chvíli odešly z této místnosti, za chvíli je zavolám zpátky.“ Obě zrudly, já byl dost blízko, tak jsem to viděl, a odešly těma schůdkama dolů. On počkal, až odejdou, a pak řekl nějakou naprostou hovadinu, to už si nepamatuju co, ale blbost. Jenomže to bylo trošku...

Jiný hlas: A jako sexuální nebo?

Hejdánek: No tak takovou oplzlou nějakou. Oplzlou, jo, oplzlou. Ale nic jako... prostě mě to tak dožralo strašně. A potom řekl: „Řekněte řádovým sestrám, že se opět mohou vrátit.“ No prostě, prostě u mě Černý konec. Už nikdy bych nebyl ochoten uvažovat o tom, že to byl slušný člověk.

Jiný hlas: To je věčný spor, že byl chytřejší a že uměl řečnit a ctižádostivej ješita, dědek, kterej furt chtěl bejt další Šalda, že jo, a lepší než Šalda.

Hejdánek: Ano, to bylo zřejmé. Ale tohle... chtít předtrumfnout Šaldu, Šalda uměl dělat taky pěkné sprostárny, ale tohle... S Černým jsme měli takový rodinný účet. Ještě tatínek, když zatkl Fukátka, a teď je dvojí podání události, ale já jsem dlouho věřil jednoduchému podání, že bylo potřeba se vloupat do vily Fukátkových a určité materiály odnést. Teď tatínek zagitoval svého švagra, to jest našeho strýčka Oldu, který byl zámečník, kvůli otevírání těch zamčených dveří. Jeden klíč od paní Fukátkové měli, myslím, že k vile, ale potom ty pokoje a tak dále... No nic, zkrátka a dobře se tam vloupali a ty rozhodující dokumenty, které měly charakter seznamu, odnesli. Tatínek přišel k Leichterovi a teď ke svému úžasu zjistil, že tam Černý vykládá jako vlasteneckou báchorku událost s vloupáním k Fukátkovým do vily. Samozřejmě my, co známe ty příbuznosti, tak víme, kudy to šlo. Kovárna, Kovárnová. Kovárnovi to řekla paní Fukátková, nikomu jinému, a tak dále. Teď se to dozvěděl Černý a teď to rozkecával.

Jiný hlas: A teď to rozkecává. A on byl ten skoro nejhorší.

Hejdánek: Tatínek řekl prostě Černého nechat vystříhnout. A taky dlouho si neškrtl. On se k odboji dostal až potom v závěru. Zase z toho ovšem plynula jeho taková... Fučíkovy paměti, jak se to jmenuje...

Jiný hlas: *Reportáž psaná na oprátce.*

Hejdánek: To musí být falzum, protože já... vyloučeno. Sám jsem byl vězněný na Pankráci, on byl vězněný a neměl papír. Skutečně se ta situace hodně měnila a zkušenost jednoho vězně není zkušenost všech vězňů. No tak to je další kapitola, ten Černý. On nakonec nikomu nezaškodil.

Jiný hlas: Nikam nezahučel, vždyť oni ho pustili přece.

Hejdánek: Já vím, ale měl ohromnou kliku, měl, pač on přišel do té doby, kdy se už s tím nikdo neštrachal a ty popravy byly zastřelen na útěku a podobně.

No tak Černý je Černý. My jsme u něho ještě byli v takové svérázné sestavě, byli jsme navštívit Miladu Šimsovou, tu Miladu, a ještě jsme měli chvíli času a byl tam Pavel, my dva teda, Pavel, Míla a Dost... no čtyři. A říkám, tady bydlí Václav Černý, navštívíme Václava Černého, je nemocen. A tak jsme zazvonili u Černých. A přes dveře: Kdo tam je? Říkám, tady jsou Šimsovi. A otevřely se dveře. To je jméno, které teda otevírá dveře. A skutečně to byla vydařená návštěva. Nic zvláštního se neřeklo. To už byl Černý v takovém skoro posledním tažení. Při příštím, pak jsem se ještě jednou pokusil ho navštívit, a to už paní Černá říkala, že už ne.

Jiný hlas: Už ne, on dost v posledkách chodil k Dejmalům hodně často.

Hejdánek: Chodil k Dejmalům, jo. On že prej si zasedl ke stolu a že něco bude psát, a potom už ho volala k jídlu a nenapsal už nic.

Jiný hlas: To známe, to známe.

Hejdánek: A ty návštěvy prostě už byly odmítány. No jo.

Jiný hlas: On byl taky shrzenej dost, že...

Hejdánek: Jakej?

Jiný hlas: Shrzenej, že byl, že se nedostal mezi ty mluvčí.

Hejdánek: No tak Patočka se mu musel omluvit přes ten svůj šarm.

Jiný hlas: Jako Černý chtěl, aby mu Černý dal dovolení, aby to vzal.

Hejdánek: Já vím, ale už bylo předběžné jednání, v kterém Černý navrhoval Patočku. To je docela možný. Ale že to ponese v deštěce, se předpokládalo. I když zase byly takové...

Jiný hlas: A bylo to štěstí, že to nedostal.

Hejdánek: Ano, no tak to jistě. To by byl malér.

To tak byla to taková postava dost svérázná. Ten Jiří Hájek byl jako z těch komunistů, to byla dost šťastná volba, protože se taky uvažovalo o Pavlu Kohoutovi, to by byl taky malér bejval, jiného typu úplně. Pavel Kohout byl takový naprosto neukázněný. Já jsem byl u té porady tehdy, jak tam nebyl a jak jsem měl v kapsách u trenýrek svůj text, jestli si vzpomínáš.

Jiný hlas: Že jsi tam nebyl, to vím.

Hejdánek: No jistě, vy jste byli natočení do vlasu jedné tvé dcery a oni tam vůbec nepustili. Kdežto mě pustili a já jsem měl ten druhý průpis z toho v kapsách u trenýrek. U Havla to bylo. U Havla to bylo a Kohout tam hrál velkou roli Landovský, který taky byl jako *kerberos* u dveří, pač tam nebyla cedulka na dveřích a tak dále. Já jsem šel podobně, ale taková ruka mě vtáhla do bytu. A Kohout tam... to bylo domluvené, že bude poslouchat rozhlas kvůli odposlechu. Tam hráli nějaký fotbalový zápas. Jenomže jsme vycítili, že ten Kohout si nenechá ujít ten fotbal, kromě té ilegality, že se tím přehlušuje odposlech. Ale občas přišel a byl dobrej. Aniž věděl, kam se dostala diskuse, tak zasáhl věcně a hlavně tak, jak se hlídala taková ta, aby to nebylo radikální, aby se neradikalizovalo a tak dále. Tam jsem se seznámil s Bendou a dalšími. A ten Kohout byl teda neukázněnej, protože mohl samozřejmě nechat puštěný rádio a přijít do sousední místnosti, kde byla ta hlavní porada. Tam se krásně porafal Ruda Slánský s Uhlem, Petr Uhl a Ruda Slánský. A Havel byl dobrej. Havel byl takový, měl velký blok a všechno psal a nebyl mluvčí teda už. A ty ses tam nedostal a mluvčí byl ještě kdo? No tehdy už nebyl mluvčí, tak to byla Kubišová, ne?

Jiný hlas: Kdo?

Hejdánek: Kubišová. A Hájek tam byl? Ne, nebyl. Počkej, tak to bylo ještě před mým vězněním. Před mým vězněním, počkej. To bylo 81.

Jiný hlas: Ale ne, to bylo 78. V 78, tak to nebyl tam ten pozdější ministr zahraničí?

Hejdánek: Ministr zahraničí, jé...

Jiný hlas: První ministr zahraničí, kdo byl? Ten novinář z rozhlasu, teď mu nemůžu přijít na jméno, vtipnej, vzal si manželku Ivana Havla.

Hejdánek: Dienstbier. Dienstbier, no. Tak byl tam Dienstbier? No tak to by bylo možný, pač to bylo místo Šabaty, pač když se Šabata nedostal do Prahy, tak ho zastupoval Dienstbier. Jak to bylo, já vlastně nevím. Já mám prostě z toho takovou tříšť, že jsem tam měl takové výsadní postavení díky těm tvým tezím, Jirka.

K těm teším, za druhé, že jsem se seznámil s Bendou, kterej zrovna konstruoval VONS. A vyložil mně, že ty můj sdělení budou jako první a druhé sdělení VONSu. A pochválil mi to, že takhle se to má dělat. Všem to říkal, mně... ostatním to nemohl říct. VONS považoval to, že byla podepsaná ta moje sdělení a že dost přesně se říkalo, co a jak. To začlenění těch, co Cibulky, Chloupka a Pospíchala. I jsme kolem toho... já jsem se snažil něco... vím, že tam byla i taková v tom nepříjemnost, že mě prostě odkázal Jirka Němec, mě odkázal na Bendu. A skoro tak jako on se ten VONS ze začátku považoval za něco takovýho celkem nevinnýho, jestli si vzpomínáš na tu situaci.

Jiný hlas: No tak oni jednak řada se jich tak tvářila jako že, a zadruhé oni chtěli, že budou vydávat ty zprávy a my to budeme jenom podepisovat. Oni to budou dělat.

Hejdánek: Aha!

Jiný hlas: To byl ten důvod, proč jsem tvrdě šel proti tomu, že to musí bejt samostatný.

Hejdánek: Jo, jo. No, tam ještě v tom byl takovej moment, a teď nevím jakej... VONS, VONS... já jsem byl tam trochu takovej, jako by šlo o takovej sociální případ, co ti chlapci mladí, já tomu nebylo osmnáct nebo právě měl osmnáctý narozeniny, Pospíchal, Libor Chloupek byl o trochu starší, Cibulka byl nejstarší z nich. Taky proto byl vedenej jako vedoucí, ačkoliv žádná skupina nebyli, no ale to je jiná kapitola.

Takže jen tak si pamatuju na ten začátek a tak. Mě krátce potom zavřeli. To bylo krátce před tím, takže to šlo rychle za sebou. No, to velmi rychle.

Jiný hlas: Jo tak, to by se dalo takhle teprve... já jsem nejdřív nevěděl, kam to zařadit, tak teď je mi to jasný.

Hejdánek: Ještě tam byla mezitím potom taková schůzka, říkalo se tomu *bezsouhlasníci*, faráři, kteří ztratili souhlas, a já jsem se tam strašně porafal s Mirkem Dusem. Ale strašlivým způsobem, a jeden z důvodů, proč jsem nebyl v pořádku při té domovní prohlídce, byl Mirek Dus.

Jiný hlas: A o co šlo?

Hejdánek: O brigádu, o brigádu v roce sedmdesát jedna, dva. To byla dost komplikovaná situace. Byla brigáda, byly tam i vaše děvčata, který tam stály na straně Mirka Dusa, a Marek Dus byl sprostej jako tágo na tý brigádě. Ale sprostej... je teda pravda samozřejmě, kdyby se to inscenovalo, tak by ta scéna byla ještě lepší.

Oni udělali takovej šprým, že koupili velkej takovej kulatej salám a nechali ho napsat na naši brigádu, sousední brigádu. A teď byl společnej výlet a oni si tam ten salám dělili a strašně se bavili tím, že jedí náš salám. A našim nedali. No tak tím to začalo.

A jenom potom... no a teď už nevím jak to, ale byl to příšernej malér, kterej skončil, ještě se do toho zamíchala Lydie Smolíková s Pavlem Kašparem a Janou Ryšavou ještě na tý brigádě.

A teď prostě nás Mirek Dus vezl autem z té schůzky *bezsouhlasníků*...

Jiný hlas: To už zase teda za *Charty*?

Hejdánek: No, tohle bylo před mým zavřením. Dva dny před zavřením, ano. Čili a jako v jistým smyslu ti psychologové, to bylo už před lety a teď se to ještě zase vynořilo, Mirek sám s tím přišel a že jsme já nevím co a vyčítal. Já jsem se s ním prostě pohádal v autě.

A už jsme byli všichni dost vyčerpaní a teď zase byla tendence sedět a hovořit a tak dále. A já jsem teda asi přestřeloval. Na to přišla ta domovní prohlídka a já jsem byl vyčerpanej, protože to byl asi víkend a potom jsem byl v práci a další den byla ta domovní prohlídka. A já byl opravdu vyčerpanej a [nesrozumitelné] soudil, že jsem teda ztratil nervy a popadl toho poručíka Bata. Teď už to ústavní soud přivedl na pravou míru. No, prostě přivedl to na pravou míru, protože on vycházel z toho, že já jsem nenapadl poručíka, já jsem chránil svou ženu, což je pravda.

A ale ještě před tím, zase pár dní před tím, byla ta schůzka u toho Rybníčku dejvickýho a já vím, že ještě potom ve vězení jsem nějakým zájemcům o tom vyprávěl, chtěli vědět, kdo je kdo a tak. Samozřejmě jsem už i tam, a byl jsem pak rád, když jsem se dozvěděl, že tam byl... já jsem i při vyprávění na cele byl velmi bdělej a ostražitej, protože to byla, jak se pak ukázalo, skutečně odposlouchávaná cela sto jedenáctka.

Tady v tom [nesrozumitelné] jsem tam zažil, byl tam teda Petr Uhl, tam hrál velkou roli, Ruda Slánský, a ale jaksi v jistém smyslu a byl tam Václav Benda a další, ale ta porada neměla ducha. Byl tam teda Ruda, byl tam Batěk, kterej dělal takovýho šaška.

Jiný hlas: Jako vždycky.

Hejdánek: Jako vždycky. A potom nějak ještě vyšel ven, aby zjistil, jestli zadržují, a potom telefonoval. No bylo to velmi komplikovaný. A velkého ducha to nemělo, ale cosi se usneslo. Ale já vím, že mě tam odkázal Jirka Němec, mě odkázal na toho Bendu, že už to byl začátek toho, že se to bude dělit, ty věci věci těch stíhanejch nespravedlivě, že budou mimo, jo. Dokonce možná, že se tam i o tom, že v těch tezích to tam už taky bylo.

Jiný hlas: To je taky možný.

Hejdánek: Heda tam našla, to možná říkala, že našla nějakou prostě kopii mého, takového... Dostal jsem jako mluvčí jsem dostal návrh, jak teď to rozluštil Gruntík, kdo to psal, tam, že to byl Pacovský, to já už nevěděl, jen tam bylo L. P., a to já už nevěděl, co to L. P. On to rozluštil hned. A byl to návrh, co dělat, a já jsem měl k tomu body, proč takhle ne. A to jsem... Tady na průklepáku to tam Heda někde vyhrabala a dali jsme to Gruntíkovi a on jásal.

Ale tohle ten text byl z dvojího, já mám dojem, že ho tam ta Martina, ne, co nesla v těch vlasech?

Jiný hlas: To já už nevím.

Hejdánek: To já ti nevím. Natočila si takhle vlasy, a oni ji tam moc nepustili. Ale to znamená, že se vrátila domů a nabeton někde ten text někde musí být. A to by jistě Gruntík rád vytěžkopádnul.

Jiný hlas: Já jsem úplně ti zapomněl, vzpomínáš na tu událost, že jsme... že byla nějaká schůzka bez souhlasníků a pak jsme, že pojedem ještě do Proseče nebo kam? Já jsem se pohádal s Jirkou Dusem a s tebou jsem se taky pohádal.

Jiný hlas: No, to bylo těsně před tím zatčením.

Jiný hlas: Aha, tak to bylo. Co bylo?

Jiný hlas: Já jsem se přišla zeptat, jestli se nemá Jirkovi napsat dopis.

Jiný hlas: To by se mělo, to by se mělo. Tak já to...

Jiný hlas: Že ho pěkně zdravíme.

Jiný hlas: Počkej, počkej, to mně musíš říkat, já zapomenu takový důležitý věci a ono se to těžko pamatuje. Vidíš to, teď to takhle dlouho trvá, než to zapomnu... Přes ty prášky jsem věci zapomněl.

Jiný hlas: Jo? To je lidské, ne?

Jiný hlas: Jasně. Slabá paměť, no. Zase to vypadlo, říká Jirka. Takže on za to nemůže, on to ne... Prej mu to vypadlo. Fakt je, že chvílema mu to vypadávalo i při tom v loňském létě, Hano.

Jiný hlas: Hana.

Jiný hlas: Tak jo. Tak to je uklidňující. Poklabosení, to jsem mu posílal. Teď kde tady mám toho Jirku? Víte, jakou má tu adresu?

Jiný hlas: Ano. Šimsa... ne Jirka ne, Jirka má jinou adresu.

Jiný hlas: To právě. To nebude Šimsa. Počkej, já to někde měl, já to odnes nahoru asi. My neznáme vlastně...

Jiný hlas: Ty můžeš napsat na naši. Šimsa Jiří.

Jiný hlas: Já to stáh... no tady to není teda, víš? Jak já to...

Jiný hlas: Tak to napiš na Šimsa Jiří.

Jiný hlas: Počkej, počkej moment. Tys to posílal odtud?

Jiný hlas: Ne.

Jiný hlas: Jirkovi? No, tak jestli to víš, tak je to dobrý, tak se podíváme: odeslaná pošta Jiří Šimsa. Máš pravdu!

Jiný hlas: No vidíš, kdyby nebylo Hedy, tak jsme...

Jiný hlas: A tady máme simsa.jiri@gmail. simsa.jiri@gmail. No tak jo, tak to uděláme takhle, tadyhle napíšeme... No já to napíšu radši znovu. Vytvořit poštu. Novou. simsa.jiri@gmail.com. Nenapsal jsem

čárku, ne. Proč je tam dvojka? Proč tam je dvojka? Ta tam nemá bejt. No počkej, proč? Co tam... Od? Jo, tak tadyhle, gmail.com. No já jsem koukal semhle. Od, to jsem já a ono to píše ze Seznamu, vidíš to? Já to musím změním. Z Volného, to jsou všechno mé adresy, víš? Co píšu já různým institucím a tak dále, aby nevěděli, že to... a tak dále. Takže: Pozdrav a zpráva. Tak. To je vždycky vymejšlení, aby tam bylo vždycky něco jiného.

Jiný hlas: No to jistě.

Jiný hlas: Tak, tak diktuj Jirko... milý Jirko.

Jiný hlas: Milý Jirko.

Jiný hlas: Milý Jirko. Zdravíme tě z Písku. Zdravíme tě z Písku.

Jiný hlas: Bolí tě ještě záda?

Jiný hlas: Jo, vidíš, já už... Bo-lí tě ješ-tě zá-da. Vidíš, zase tam je chyba, já píšu samý... No tak já to opravuju.

Jiný hlas: Co říkala paní doktorka na kontrole?

Jiný hlas: Otazník tam má bejt. Co ří-ka-la pa-ní dok-tor-ka na kon-tro-le. Otazník.

Jiný hlas: My se tu máme moc pěkně.

Jiný hlas: My se tu má-me pěk-ně. To stačí. Jako pacienti. Pěkně. Ještě 'm' jsem napsal bez 'm'.

Jiný hlas: A zítra zvedneme kotvy a jedem do Brna.

Jiný hlas: Když to mám zřejmě tohle... nebo zítra už jedeme. Stihneme tě doma? Zítra už je-de-me.

Pomlčka. Stih-ne-me tě do-ma?

Jiný hlas: Napiš nám zprávu.

Jiný hlas: Na-piš nám zprá-vu. Zpráva. V závorce: možná už odjedeš do Kadova. K-a-d-o-v-a. Otazník.

Kadova ne. Otazník.

Jiný hlas: A teď ho všeho zdraví.

Jiný hlas: A já ho zdravím. Rodiče.

Jiný hlas: Rodiče.

Jiný hlas: Tak. Zdraví tě kromě rodičů také kmotr a jeho paní. No, já myslím, že tam bude kmotra a ona není kmotra.

Jiný hlas: Není.

Jiný hlas: Ona je kmotrová. A ovšem také Obyš.

Jiný hlas: O-b-y-š.

Jiný hlas: Proč? Zdraví Obyš. No to je dobrý, ne? Ten se na tebe těšil, ještě bych mohl napsat, no, ale to... že Obyš se na něj těšil.

Jiný hlas: Jak to můžeš vědět?

Jiný hlas: Určitě. Určitě, já očekávám, že kdyby přišel... Když tady byl naposled, tak si ho hladil.

Pamatuješ, ne?

Jiný hlas: Mhm.

Jiný hlas: A Obyš k němu šel... šel k vám, Obyš, ani k jednomu z vás nepřišel, ale k němu ano. No že jsme nějaký podivní lidi.

Jiný hlas: To je Obyš divnej. Rozlišuje různý. On pozná dobrýho člověka. To už je kocourů. Zdar a sílu.

Výkřičník, blbost. Výkřičník, to jsem napsal blbost. Výkřičník jsem napsal semhle, tenhle jsem dal tamhle, tadyhle ještě tohle takhle. Proti čemu?

Jiný hlas: Proti tý paní.

Jiný hlas: Tak co tam mám napsat? Jeho žena? A jeho Heda, jo? Ona se jmenuje Heda, ne? Tak a jeho Heda, aby to nebyla jakákoli Heda, a jeho Heda. Ano. S kmotrou a jeho Hedou. To a doma můžete vysvětlit, že to bylo na Hedinu žádost. Takže se to i tak... Takže J plus M plus H plus L plus O. Jo, aha, plus O. Tak už to uděláte. A můžeme to poslat. A už to může jít. Není chyba žádná nějaká? Není, není, já to všechno sleduju. Jako unikát. Teď zase... A už tady je Jiří Šimsa, pozdrav a zpráva odeslána. Tak, tak to je dobré. Tak asistent.

Doručená pošta, doručená pošta. Co pak? Jo, prosím tě, můžeš mně říct... tohle odstranit a doručené... Ty máš na těch takovou tu žádost, aby se ti odpovědělo, že to došlo? Jak se to zařizuje? Já budu trochu pátrat, já si to nepamatuju, ale někde se to objeví jako možnost. Ano, ale musíš to vyvolat. Jo, to je ono. Tadyhle, zpráva. Ano, čili tady doručená pošta, prostě vezmeš nějakou poštu... To je *Windows Mail*, já nevím, ty máš co? Taky máš asi *Windows Mail*. Jo, jo, jo. Tak, tam je nahoře soubor, upravit, zobrazit, nástroje, tak zpráva. A tadyhle je vytvořit pravidlo. To musím udělat znova, mně občas prst udělá něco, co nechci. Vytvořit pravidlo ze zprávy. No vidíš, tak to jsem se zmýlil, tady to není. To najdeme. To najdeme. No, to bude tady vlastnosti, tam by mohly být. Ne, tady nejsou. Ani potvrzení taky ne. On je s těma lidma úplně jinde, když se s nima dělá, když se s nima plete, a ona je fantastická, ona... jakkoli málokdo z nás tomu moc nevěří, ale ona nás o tom hluboce přesvědčila, že něco na tom je. No to je vtipný, ona teda pomáhala, třeba když byla na operaci. Skutečně těch možností je tady hromada. Ale já to taky mám, tam je vždycky mraky. A ona dělá i takový diagnózy, ne přesný diagnózy, ale na dálku. To je ono. Možnosti, tady to bude asi. Že se stará, že například, dejme tomu, paní byla v nemocnici, tak... ne, to není potvrzení... Požadovat potvrzení. Takže: je to v Možnostech, a to Nástroje – Možnosti. Nástroje, to poslední je Možnosti. Ano. A tadyhle je potvrzení, třetí odtud je potvrzení. Požadovat potvrzení o přečtení pro všechny odesílané zprávy. Tak buď pro všechny. Pro všechny. Ale když to nechceš, tak která nechce, tak můžeš tohle vymazat, prostě to zmačkneš a ono to zmizí. A tady vlastně každou pak musíš nějakým způsobem tímto oznamovat. Jednodušší je: já to chci od každého. Takže myslím, že toto bude už... ještě jednou, jestli si to budeš pamatovat, tedy že to je Nástroje a Možnosti. Možnosti. Je to něco jiného než možnosti nevyžádané pošty, to se netýká nevyžádaný... Prostě Nástroje – Možnosti a tam si najdeš obecné čtení, potvrzení. A to potvrzení tam to je. Čili Požadovat potvrzení u každé zprávy. Teď proč to tam teď bylo vymazaný, to nevím. Já to musím udělat ještě jednou, protože jsem si nejistej, jestli to tam zůstane. Nástroje – Možnosti – Potvrzení. Je to tam. Je tam fajfka. Fajfka tam je. No tak krásně. Magnificenční reakce. No jo, tak to je... To jsem chtěl vyprávět, tak jsem zjistil, že už tam mám díru. To seš taky unavenej, víš? To se zase obnoví. Jo, to já vím, že jo. To je pravda. Takže já to teď zavřu takhle. Pak se na to pozdějš ještě podívám, jestli něco nového od Jirky.

Jiný hlas: To je vlastně připravený, to spí, nebo teď to tak šetří. A teď to dalo signál, že to je zavřený, nebo co to bylo?

Jiný hlas: Jo, že to už zavřel, ale tím způsobem, jak jsem mu přikázal. Na co jsem tam máčkl, že to znamená, že to není zavřenej přístroj, že když ho otevřu, tak je to přesně tam, kde jsem ho nechal. Aha, jo, dobrý. To jsou ty různé... že to je vlastně takový to šetření. Není to přesně to spát, to je ještě rozdíl. Ono to ještě žije, nespí to, nemusím to budit, jenom to otevřu a je to tam, kde to bylo. Tam, kde to bylo, jo, dobrý, dobrý.

Jiný hlas: Ono je to hezký, hezkej krámeček teda.

Hejdánek: No jo, no, a teď že to tam má všechny ty možnosti jako ten velkej.

No, protože prostě ten velkej se dělal, aby se prodávalo železo, a ono tam to železo není potřeba. To všechno se to schová do té... teď už jsou počítače, to jsou ty tablety takový, že jsou takhle veliký, a můžeš s tím taky dělat všechno.

Jiný hlas: Já všechno, ja.

Hejdánek: A teď dokonce nejnověji už jsou mobily, mobilní telefony, máš tam tu orientaci prostorovou, co mají ty auta, a máš tam malej počítač.

Jiný hlas: Jo, jo. Já si vzpomínám, že mě ohromilo poprvé zjištění, to je takových deset dvanáct let, v autě přišla řeč s Janouchem a dalšími teda, ještě tam někdo seděl. A já jsem se zmínil o tom, že Cibulka se na tu *Chartu* ještě mnohem víc roznášel než jindy pak. A teď ten Janouch vytáhl takovej opravdu malej kufříček a četl nám, co mu Cibulka psal v roce 81, jo?

Hejdánek: Jo, jo, no, to víš, no.

Jiný hlas: A to znamená, on to měl zpracovaný. Zpracovaný, já nevím v čem.

Hejdánek: No, on si to tam musel dát, protože v roce 81 to přece nepracovalo e-mailem, že?

Jiný hlas: On se mě někdo na to vyptával a Janouch nás poslouchal a našel si to a citoval k tomu, co jsem říkal. Pač on tvrdil, Cibulka tvrdil při nějakým sporu veřejným, že nedostal teda ani tohle nedostal od *Charty*. A teď tam bylo poděkování, mnohomluvné poděkování, a zase ještě žádost, aby mu poslal Janouch já nevím co. Tehdy byly takový různý akce, že se přes nějaký společnosti něco... no ne počítače, ale řekněme kopírky a tak dále. A ten dostal něco a děkoval. No samozřejmě byla to sporná, naprosto zbytečná věc.

Hejdánek: No jistě. Ale Cibulka, ten je vadnej, no.

Jiný hlas: On dostal za několik milionů aparátů. Je pravda teda, že to nebylo, že by on zbohatl, protože on to okamžitě rozdál. On to takhle nějak dával, rozdával. Já vím, že k nám jednou přišel taky, že by potřeboval nakoupit, a měl dojem, že já to vyspu, že já to mám. A že potřebuje nakoupit, a teď já nevím, jestli říkal deset nebo dvanáct těch velkejch počítačů. A jsem říkal, no tak velký počítače jdou z módy, když tak to by musely bejt ty malý, *kazetový*.

Hejdánek: To prostě není možný centralizovat. On to chtěl všechno centralizovat a pak z toho teprv... Jsem říkal, to není možný, to je prostě potřeba udělat na jednotlivý ty... Prostě a dobře jsem řekl, že to považuji za špatnej projekt, ať si to promyslí, a odmítl jsem mu, já jsem pochopitelně ty prachy neměl, pač taky když mně nějaký prachy poslali, tak obvykle vždycky tam bylo, komu je mám dát. Takže bylo potřeba něco opravdu říct, pro co to je, a dostat to a pak... No, tak jsem říkal, že na todleto, že mně to nepřipadá. Takže od té doby už se neukázal. To přišel k nám do Slovenské, a dokonce jsme jednali o tom v parku, vyšli jsme ven.

Jiný hlas: Když byl zavřenej, tak jednou někdo přišel s tím, že by bylo potřeba něco paní Cibulkové. Ta historie s paní Cibulkovou byla zajímavá, já nevím, jestli znáš ten *kuhandel*. Oni zavřeli, jak ono to bylo, Alberta Černého a paní Cibulkovou. A když chtěli zavřít mě, tak Praha trvala na tom, že musejí propustit Cibulkovou a Černého. A to šlo tak daleko, že já jsem přišel do cely, kde byl do předcházející hodiny Černý, Albert Černý, a byl jsem na jeho posteli.

Hejdánek: No, to asi byla právě ta odposlouchávaná cela.

Jiný hlas: Ano, no jistě, to byla ta *StB*, proto tam byl Černý, a když to vyměnili, tak zase... ano.

Hejdánek: Poněvadž bývali by tě, kdyby tě sebrali, tak by tě museli dát někam jinam, ne s Černým dohromady. Tak oni chtěli, abys byl tam nejspíš, to bych tak vyložil, proč...

Jiný hlas: No, já jsem byl dva dny na příční, víš. No ale to je... jenom teď, když vyšel v *Mladé frontě* ten seriál, já jsem jeden od Dušana Slavíka mám tady, můžu ti ho nechat, jestli chceš.

Hejdánek: Co? Slavíka, co mi tam můžeš nechat?

Jiný hlas: Seriál. Seriál a teď je...

Hejdánek: Jo z toho... ne, já si to stáhnu, Honzo. To už jsem říkal. Ne, já si to stáhnu. Dobře, dobrý. Ale ještě jsem se chtěl zeptat, jestli nechceš zpátky pro toho... co to je, vnuk, kterej si dal na to zuby, že se to mění dvakrát ročně, tu *Mladou frontu*? A my jsme mu ji nechali.

Jiný hlas: Totiž já jsem ti to stejně poslal. Tu Komárkovou. Tak my to máme ještě, kdybys to chtěl, tak si to můžeš odvézt.

Hejdánek: Já to stáhnu a mám to. Jestli to má nějaký smysl. A to stejně máš stažený. Já to mám v počítači a já mám normálně papír. Ono je trošičku rozdíl mezi tím staženým a tím papírem.

Jiný hlas: No samozřejmě, je to... Mně říkala Soukupová, že s tím měla dost práce, že chtěli přesnej...

Hejdánek: Kdo chtěl přesnej?

Jiný hlas: No ty, co to vyvěšují, já nevím, jak to je. Oni si u ní objednali, kromě toho, že byl článek, že bude taky text, kde bude *iDNES* se to myslím jmenuje. Ano, *iDNES*. V tom *iDNES*, že to vyjde.

Hejdánek: Jo, aha, že oni to chtějí, aby bylo vidět, že to je v těch novinách.

Jiný hlas: Ano. Jako to plus toho bylo, že tam byl ten, ta fotografie pěkně reprodukováná. Kdežto v tom běžným tam je taková černo... Kdežto tam je velmi pěkně. Ten seriál běží dál a dál a skončí 17.

listopadem.

Hejdánek: Aha, jo, jo.

Jiný hlas: Já jsem přišel nějak ted' z kraje, Šabata taky...